

Brødremenighedens Danske Mission – BDM

Danish Moravian Mission

Ydre Missions Hus - Nørregade 14 - 6070 Christiansfeld
tel. 0045 7456 2233 - mail: bdm@dmr.org - web: www.bdm-dk.dk

Knud Elmo Knudsen fra Kipili skriver den 9. nov. 2010:

Tundu, Wampembe, Msamba, Kipili 20-27. sept.

Ankomst Tundu ved 6-tiden – ingen modtagelse – skuffelse over ikke at have tagplader med.

Medbragt mel til aftensmaden sammen med Sumuni, koret fra Kazovu (30 sangere) + 18 evangelister, kirkeældste. Vi viste film om aftenen og næste dag holdt vi gudstjeneste med optagelse af 14 og dåb af 25 børn.

Beså kirken på 8x16m og gav menigheden cement til øverste skift+sokkel. Vi tog af sted igen ved 16 tiden og var i Lyela for at bese kirkebyggeriet der. Godt solidt byggeri på 8x14m – også folk udefra hjalp med byggeriet med sigte på optagelse i menigheden senere.

Wampembe

Tog videre til Wampembe, som vi nåede ved 19 tiden. Viste film og følgende dag blev der holdt møder og evangeliseret. Om aftenen viste vi filmen "De 10 Bud". Næste dag holdtes gudstjeneste med optagelse (9 – en var allerede kirkeældste og en anden blev ikke optaget, fordi han ugen før havde forladt sin 3. kone) barkedåb 25 børn (skulle have været forberedt dagen før – 6 navne stod på listen, de øvrige kom på under gudstjenesten).

Dårlig ledelse og splid i menigheden – uigennemsigtigt valg af kirkeældste og forvaltning af betroede midler.

Msamba

Vi kom derfra sidst på eftermiddagen og nåede Msamba lige før mørket. Satte telte og lærred op, mens vi forhandlede med evangelisten om forløbet af den følgende dag. Vi havde modtaget uofficiel meddelelse om, at det ikke kunne lade sig gøre pga. manglende opbakning fra menigheden, der måneden før havde haft besøg af et kor fra Zambia. Vi havde selv mel til overs, som vi brugte til aftensmaden. Men der blev ikke holdt nogen gudstjeneste, da evangelisten ikke så sig i stand til at byde os velkommen. Derfor heller ingen dåbshandlinger eller andet.

Hjemme igen

Efter te tog vi af sted, og nåede Kipili kl 14, hvorefter koret fra Kazovu blev sejlet hjem mens evangelisterne blev for at holde landsby-møde lørdag.

Zongwe blev anmodet om/udpeget til at være formand for sognet i mangel af en præst, og evangelisterne modtog belæring om div. forhold i menighederne, som de skulle sørge for var i orden.

Mødet varede indtil kl. 17. Søndag var der børnegudstjeneste med optagelse, barkedåb, kærlighedsmåltid (til efterfølgelse for de evangelister, som var til stede). Efter gudstjenesten var der kirkemiddag for alle.

Med fra Wampembe havde jeg to unge kvinder, som skulle testes for gonorrhé. Dem tog jeg med til Namanyere mandag, hvor jeg skulle til Sumbawanga. Da vi kom tilbage onsdag, havde vi Kirsten med fra Kigoma, som nu er volontør her.

Besættelse

Senere samme aften begyndte den ene af de unge kvinder at tale 'helt ude af sig selv'. Jeg var klar over, at hun var besat og satte mig ned ved siden af hende og begyndte at tale til ånden. Den grinede bare ad mig og pralede af, hvor mange gange, der var blevet bedt over pigen, uden at de kunne fordrive den. Den påstod den hed Kifipa, og at de var i alt 22 ånder.

Jeg blev ved med at tale til den, men den talte udenom og påstod, at den hjalp pigen. Jeg benægtede det alt sammen og sagde, at den ingen ret havde til at besætte pigen, som var et Guds barn og derfor var under Guds omsorg – den Gud som også var herre over ånden, og som han også måtte adlyde.

Da jeg havde talt til den i næsten 1½ time kunne jeg fornemme, at det ikke førte til noget – jeg var magtesløs og kunne kun ty til at bede Jesus gribe ind selv, for mine ord havde ingen virkning. Pludselig blev pigen tavs og stille og vågnede op som af en drøm. Hun havde ikke været klar over, hvad der foregik og var forbavset over, at jeg sad med hendes hånd i min og havde armen om hende.

Hun fik noget mad og jeg aftalte, at vi skulle snakke sammen den næste dag.

Næste dag fortalte hun mig sin historie. Som stor pige var hun blevet bragt i en sammenhæng af sin bedstefar, hvor hun var blevet besat af hvide ånder, som kom ned fra bjergene – såkaldte 'samaritanere', som i folks bevidsthed er 'hjælpeånder' – altså 'gode' ånder. Hjemme havde hun ceremonielt udstyr, som hun brugte for at tilkalde ånderne. Men endnu havde hun aldrig fået hjælp, kun problemer. Hun er stadig hos mig i Kipili, så hun kan blive åndeligt opbygget – ånden har endnu ikke forladt hende trods hjælp fra andre forbedere, så jeg bliver nødt at prøve igen senere.

Når hun tager tilbage, vil alle hendes remedier blive brændt, så der ikke er noget fysisk tilbage som kan forbinde hende med ånderne. Det vil sikkert forekomme nogle af jer som værende overspændt og ude af proportioner; men de som kender mig vil ikke være i tvivl om, at der ikke er tale om suggestion eller ekstase.

Hverdag

I dag er det den 9. nov. Den første tordenbyge er over os, og folk kan glæde sig over, at de nok lige får plantet deres næste års udkomme inden skæringsdatoen d. 15. nov. Efter at have klaret konsultationen af folk, som møder op hver dag, har jeg sat mig for at skrive, og bedt Kabanda om at fortælle folk, at jeg ikke er til rådighed før i eftermiddag. Der har været så meget blandet op mellem hinanden, at jeg ikke har kunnet finde ro til at formulere mig.

Tilbageblik

I begyndelsen af oktober var jeg på tur nede ved Rukwasøen sammen med Marko for at praktisere evangelisation med TEE-eleverne der. Der var gennemgående de samme problemer både med præster og evangelister, men vi fik holdt mange møder og evangeliserede hver dag hele ugen fra hus til hus. Især det sidste greb de unge evangelister, og de vendte begejstrede tilbage fra samtalerne med folk i landsbyerne.

På mange måder ligner forholdene dem, vi har her langs søen, og 'pombe' (det lokale øl) er en endnu større byrde for folk der. En dag vi holdt møde på torvet, så jeg tre store drikkelag, 'klubber/foreninger', på 30-40 mennesker, som samledes blot for at drikke. Der var både mænd og kvinder, også pænt klædte mødre med børn på ryggen. Jeg gik hen for at få mig en Cola og spurgte en af de unge kvinder, om hun hendes barn også fik pombe. Hun svarede forbavset benægtende, hvorpå jeg forklarede hende, at alt hvad hun drak, fik barnet gennem hendes mælk, og at hun så via mælken vænnede barnet til at være dranker. De omkringstående unge mænd bekræftede mine ord, og kvinden blev meget tavs og forlod os.

Fiskere

Det mest interessante besøg vi gjorde, var på et afsides liggende sted helt sydpå – en fiskerbo-plads, som kun er der i tørtiden – to timers kørsel fra nærmeste landsby gennem sand og udtørrede flodlejer.

En af evangelisterne var begyndt at bygge en menighed op herude og havde allerede 27 medlemmer, som mødtes for at holde gudstjeneste hver søndag i deres kirke, som ikke var andet end et græstags på nogle pæle. De øvrige huse var ikke meget andet, da det ikke var tilladt at bygge noget fast – i regntiden ville det alligevel være oversvømmet.

Det var første gang, der havde været en missionær herude, og vi blev godt modtaget og senere efter filmen takkede folk højlydt, fordi vi ville komme, tale og vise Guds ord for dem.

Vi kørte tilbage gennem mørket, og selv om vi for vild et par gange, følte vi en dyb glæde over at kunne bringe evangeliet til disse folk, som at dømmes ud fra de plastikposer med vodkamærker, der lå og flød overalt og som man trådte på for hvert skridt man tog, også var på vildspor i deres liv.

Stort og småt

Matilda på 15 år, en af pigerne på børnehjemmet, har født en dreng ved kejsersnit. De har det begge godt nu, men det har gjort det nødvendigt at udskifte personalet på børnehjemmet til nogle med bedre tag på unge. Så nu er det Mathias, Lucy og mama Sichilima, der har det daglige ansvar for børnene.

Matilda bor nu i Kipili hos den unge mands familie. Den unge mand selv er stukket af. Et ret typisk forekommende billede herude, og et skridt jeg er nødt til at tage for at give et eksempel for de andre piger på hjemmet.

Med tiden må vi se, hvordan vi kan hjælpe hende til en uddannelse som syerske el.lign.. Men først skal hun igennem rollen som en alm. mor med de forpligtelser, det medfører.

Annania, 20 år, er sendt bort, og jeg støtter ikke længere hans uddannelse. Han har gjort en pige her i Kipili gravid, og har dermed brudt den betingelse, jeg har for støtte til alle, som jeg hjælper med at læse: enten studere eller kæresteri – der er ikke plads til begge dele.

Meshia, den lille pige jeg havde med til behandling for knogleinfektion, er nu indlagt igen; infektionen er slået ned, men såret vil ikke hele og skinnebensknoelen er blotlagt. Hun har været under behandling siden juni, og jeg havde håbet, at hun kunne komme hjem til jul. Men nu har det vendt sig, og vi må se, hvad vi så kan gøre for hende.

Mens hun har været på børnehjemmet har hun fået undervisning i kiswahili og regning af nogle af de større børn. I går kom der en ung pige på 16 med hendes søster. De kom oppe fra Karema. Hun var gravid og begge forældrene samt ham, der havde gjort hende gravid, var døde. Derfor havde de været nødt til at forlade byen hvor de ikke havde nogen familie til at tage sig af dem og var nu på jagt efter eventuelle familiemedlemmer andetsteds. Her i Kipili havde de fundet en dame, som havde inviteret dem hjem, så de kunne bo hos hende – der er midt i mørket også lidt lys og barmhjertighed at finde hos folk herude.

Pigen er lille og spinkel, lam i det ene ben efter en børnelammelse, så hun har været nem at udnytte. Hun skal pga. sin alder føde ved kejsersnit og er nu bragt i pleje hos en i Kirando, så hun er tæt på hospitalet, når tiden er inde.

Nød og elendighed har det med at finde vej til min dør hver dag, og det kniber mig ofte at følge med.

D.R. Congo

Sidste uge var jeg i Congo med et stort læs materialer til skolebyggerier – 14 tons i alt. Turen var planlagt til sidst i okt., og det hele var lastet på min båd og aftalt med told og immigration, da vi tog af sted med særtilladelse kl. 6 morgen, direkte fra Kipili.

Med mig havde jeg de to evangelister, som læser på bibelskolen i Sumbawanga, to bådsmand og Marjo, som gerne ville se arbejdet i Congo og de behandlingsmuligheder, der var der. Vi skulle have haft en hollandsk læge med, som var interesseret i at bygge et lille sygehus. Men han var forhindret efter et uheld med sin bil i Mpanda.

Desværre nåede vi kun godt en times sejlads ud, før vi måtte vende om. Båden var for tungt lastet og trak så meget vand, at selv den dykpumpe, jeg havde lånt hos Bert (10.000 l/m) og konstant lænsning med en spand ikke var tilstrækkeligt til at holde vandstanden i båden nede. I vand til knæene og nederste sække cement ødelagte kom vi tilbage og gav os straks til at finde en mulighed for at leje en anden båd i Kalungu.

Det lykkedes os samme dag at få en, der kunne laste det dobbelte. Og vi fik læsset om, så vi kunne tage af sted den flg. morgen kl. 5. Vejret er ret omskifteligt for tiden, så trods det bedre materiel var bølgerne så høje, da vi kom ud af læ fra øerne, at de skyllede ind over boven. Somme tider over motoren også, og igen måtte jeg tage beslutningen og vende om. Igen en sms om, at vi udsatte turen pga. vejret, så de ikke skulle stå på stranden og vente forgæves på os.

Endnu engang...

Stemple ind, stemple ud, nye aftaler med immigration og told. Ugen efter prøvede vi igen og nåede uden problemer Moba efter 9 timers sejlads. Alle problemer blev glemt ved modtagelsen, hvor der mødte ca. 400 (plus alt det løse) syngende og hujende skolebørn op. Vi blev tjekket ind og skulle flg. morgen møde på immigrations office. Videre gennem byen i hujende optog omklamret af børn, så jeg var ved at vælte flere gange, til kirken og skolen, hvor vi blev modtaget med sang fra de forskellige klasser.

Skolerne

Bagefter fik jeg mulighed for at tage billeder i klasserne – det er første gang, jeg har besøgt dem udenfor ferierne. I øjeblikket går der ca. 700 børn fra 1.-6. klasse og 200 elever fra Form 1-5. Undervisningsmaterialer til grundskolen får de nu gennem staten (et projekt fra Belgien), men der er endnu ikke noget tidssvarende for secondary school, hvor de må klare sig med lærernes egne notater og bøger.

Der skulle være en mulighed for at få nyt materiale i Bukavu, så det satte jeg dem til at undersøge. Menigheden i Kilungu, i den bydel af Moba som befinder sig oppe på bjerget, har startet en skole siden jeg var der i aug. og har allerede ca. 130 elever fra 1.-6. klasse.

På vejen til immigr.office var jeg omkring toldvæsenet. De havde fået ny boss og han krævede at vi betalte afgift. Jeg fortalte ham, at dette var en gave til det congolesiske folk, så jeg havde lidt svært ved at forstå, hvorfor de ville have afgift af noget, som var til alles gavn. Han holdt på sit, så til sidst sagde jeg, at så var der jo ikke andet at gøre end at vende tilbage til Tanzania og bygge skolerne der, hvorefter jeg forlod hans kontor.

Burokratiet

Inden jeg var nået til immigrations office, fik jeg besked om, at man havde kontaktet administratoren for distriktet og havde fået grønt lys, så vi kunne fortsætte. Efter div. formaliteter sejlede vi videre med godset til Mulunguzi, hvor vi blev modtaget af godt 200 elever. Vi fik losset det, der skulle bruges der til bygning af 6 klasser, fik en dejlig middag og fortsatte til Kansenge. Også her var der modtagelse ved elever, og materialerne blev losset til bygning af 3 klasser.

Foreløbig har man kun fået koncession på 2 årgange, men de næste kommer nok til, for der er nok børn at tage af. I nuværende 1. og 2. klasse var der allerede ca. 120 børn.

Vi overnattede her for tidligt næste morgen at tage videre til Kizike. Vi blev nødt til at stå lidt tidligere op næste morgen, da der kom et kraftigt stormvejr med regn. Desværre havde vindstødene været så kraftige, at den ene mur på den nybyggede kirke var væltet – det giver lidt ekstra arbejde på et lidt uheldigt tidspunkt, hvor folk er optaget af markarbejde oppe i bjergene. Regnen ophørte efter en time og vi fortsatte vores rejse.

Ødemarken

Vi var nu så langt borte, at der ikke er kommunikation ad sædvanlig vej, så da vi nåede Kizike, havde de ikke nået at forberede nogen modtagelse. Ikke desto mindre strømmede folk til, og mens der blev losset, var vi sammen med administratoren og landsbyens ledere henne for at bese det klinikbyggeri, de havde i gang og til hvilket, vi medbragte lidt cement og tagplader.

Kizike ligger midt mellem Moba og grænsen til Zambia, ca. 100 km hver vej. Det ville være et fint sted at bygge et lille sygehus. I øjeblikket er klinikken en lille stråtækt hytte, hvor to medicinere prøver at hjælpe folk fra et stort opland – der er ikke i øjeblikket nogen anden form for hjælp. Selv om det kun var en hytte, havde de gjort sig umage med at indrette det hele, så det så pænt og indbydende ud.

Når de får færdiggjort den nye bygning, bliver det en 'mønsterklinik' for området. UNICEF har efterladt et halvtag og en toiletbygning som spor efter 18 mdrs. arbejde i området – de var her for at rådgive omkring fødsler, sygdomme mm., men er nu forsvundet. Efter 'stor palaver' og megen venten fik vi lidt at spise, hvor de ellers ville have foretrukket, at vi blev til den følgende dag, så de kunne takke os med en rigtig fest. Jeg satte pænt igennem, at vi skulle af sted for at nå Kirando inden stranden blev lukket af militæret – den slags kender de selv alt for udmærket.

Ikke desto mindre skulle vi have en 'takkedans' af de lokale kvinder, inden vi tog af sted. Selvfølgelig kom vi for sent i havn, men det gjorde soldaterne også, så efter at være blevet stemplet ind kunne vi uhindret tage tilbage til Kipili.

Der er en vittighed som stiller spørgsmålet: Hvorfor er der aldrig krig i Tanzania? – fordi de altid kommer for sent!

Projekt Mobil Klinik

I morges tog båden til Mobil Klinikken af sted. Den har kostet mig en del arbejde i den sidste tid. Først satte stemplerne sig og det hele måtte skilles ad, hvorefter vi fik reservedele fra Danmark hened, og jeg samlede den igen. Derefter røg der en ventil, som gennemhullede stemplet, så hele proceduren måtte gentages. Da motoren endelig kørte fint igen, tabte de skruen under en sejlads sydpå.

Hver gang måtte de slæbe båden hjem vha. en lille båd. Sidst har jeg måttet montere den gamle skrue, så de kunne komme af sted i dag, mens vi venter på at en ny skrue kommer med 'kurer' hened.

Under stormen i marts blev båden kastet på land i Korongwe og uheldigvis kom påhængsmotoren i vejen og blev delvis ødelagt. Jeg fik den svejset, rensset og sat sammen igen, hvorefter den kunne igen. Desværre satte den ud, da de var længst væk, og de fik et par lokale 'fundier' (eksperter) til at ødelægge den endnu mere (det er en 4-takts motor, hvor man her kun kender 2-takts).

Efter at have fået den nødvendige reservedel fra Danmark og ledt på nettet efter tændingsindstilling mm., kan den igen.

Problemerne er ikke kun til søs, men også materiellet til lands volder stadige problemer. I år har jeg måttet udskifte forreste differentiale fordi 4-hjulstrækket blev smadret. Senere var det kardanakslen til forreste træk, der røg. Bare at få originale møtrikker til en sådan, er et problem, der tager måneder. Vejene er blevet savet på mange strækninger, men de har brugt skarpe skærver, hvilket kan være udmærket for vejens holdbarhed, men knapt så godt for dækkene, som nu kun holder halvt så længe og medfører evindelige punkteringer. Alt tager tid, og sommetider kunne man godt tænke sig, at der var noget mere væsentligt, man kunne give sig af med. Men materiellet er nødvendigt for at kunne gøre alt det andet.